

Bayer Zsolt: Tücsökfelfújtt lárvaszósztban

2022 július 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Persze nyilván velem van a baj. Úgyhogy ez itt most valójában önkritika.

„Ádám: Sokan tengődtek-e még e vidéken?

Eszkimó: Sokan bizon, többen, mint ujjamon / Számíthatok. – Szomszédimat, igaz, / Agyonverém már mind, de hasztalan, / Mindég kerülnek újak; s oly kevés / A fókafaj. – Ha isten vagy, tegyed, / Könyörgök, hogy kevesb ember legyen, / S több fóka. –”

(Madách Imre: Az ember tragédiája)

Talán csak a nyári uborkaszézon miatt (tényleg: mekkora is lehet ma az uborka görbülete?), de ismét elkerült a rovarévés nagyszerűsége.

Nem ma kezdődött: „Az Európai Bizottság engedélyezte a házi tücsök új élelmiszerként vagy élelmiszer-összetevőként történő forgalmazását az Európai Unióban – közölték pénteken. A házi tücsök (*Acheta domestica*) a harmadik rovar, melyet élelmiszer-összetevőként engedélyeznek az EU piacán, miután az Európai Bizottság tavaly júliusban a közönséges lisztbogár (*Tenebrio molitor*) lárvájának, novemberben pedig a vándorló sáska (*Migratory locust*) felhasználását engedélyezte új élelmiszerként.” (HVG, 2022. február 11.)

És most ismét elkerült a nagy ötlet.

Átnéztem nagyanyám kézzel írott szakácskönyvét. Nem találtam benne megfelelő receptet. Mindenféle zöldségeket meg húsokat meg tojásokat főzött. Nem volt modern. Régimódi volt. Boomer. Meg aztán látom magam előtt, ahogy a déli harangszóra belép nagyapám a konyhába, letelepszik az asztalra, nagyanyám pedig elé tesz egy tál vándortücsköt.

Abból baj lett volna.

Igaz, ami igaz, amikor megszülettem, három és fél milliárd ember élt a Földön. Most meg mindjárt nyolcmilliárd. Mi végre?

Ellenben, ha most majd a mosás helyetti szellőztetés, a fűtés helyetti teamécses-égetés és az ablakok lefóliázása után rászoktatnak minket a rovarévisre, további problémák fognak felmerülni. Perceken belül meg fognak ugyanis jelenni az elszánt rovarvédők.

Nagy tüntetéseket látok, melyen a résztvevők „Én is lisztbogár vagyok!” táblákat akasztanak majd a nyakukba, s a woke szókok a „rovarholokauszt” azonnali befejezését fogják követelni. S a tömegben érzékeny lelkű vegánok fognak sírdogálni vagy hisztérikusan üvölni fájdalmukban.

És valóban: milyen alapon tartunk alacsonyabb rendűnek s így megehetőnek egy svábbogarat egy tehénél? Arról nem is beszélve, hogy a svábbogarat a németek franciabogárnak hívják, ami újabb kínzó kérdések garmadáját veti fel.

Mindebből kiviláglik, mennyire nehéz és fáradságos dolog felvilágosultnak és társadalommérnöknek lenni. Ehhez képest egész nap kubikolni smafu.

De én igyekszem lépést tartani a korrallal, szeretnék jó ember lenni és jóemberkedni. Csak van egy problémám. Illetve több.

Itt van mindjárt az, hogy egész életemben, egészen kicsi gyerekkorom óta összesen két ételt nem tudtam megenni: azt a jóféle menza-paradicsomlevest, sok kristálycukorral és betétésztával, meg azt a betonkemény sárgaborsófűzeléket. És nem is ettem meg soha. Mert ha megettem volna, kihánytam volna. Szerencsére nem is értette senki, amiből világosan látszik, hogy például a nagyanyám meg az édesanyám sem volt elég felvilágosult társadalommérnök.

Viszont most itt állok hatvan felé, és próbálom elképzelni, ahogy meg kell ennem egy tányér ínycsiklandozó, friss lisztbogárcot. Vagy néhány hízott, tokás, grillezett cserebogárpajort.

Én bizony kiokádnám. S így fejemre idézném korunk jakobinusainak és bolsevikjainak (ezek elpusztíthatatlanok, csak koronként másképpen hívják magukat, most éppen woke-nak, Greenpeace-nek, BLM-nek, cancel culture-nek, modernnek, anarchistának meg Tordai Bencének) haragját.

És még egy csomó nagyon modern dologgal vagyok ugyanígy. Például legy?zhetetlen undorral tölt el két csokolózó férfi látványa, egy bajszos, szakállas terhes „férfi” nemkülönben, a sz?rös, dagadt, nagyon kifestett, rózsaszín hajú és habos tütükébe öltözött idiótákról nem is beszélve.

Persze nyilván velem van a baj. Úgyhogy ez itt most valójában önkritika.

És hogy bizonyítsam jó szándékomat, sok sz?zermét csíkokra vágok, hagymán megpirítom, sok majorannát hintek rá, sózom, borsozom, fehér borral locsolom, s amikor puha, zöldborsót tesztek hozzá. Készülhet karajból is, csak én sz?zzel jobban szeretem.

Rizs jó mellé.

S ezennel megesküszöm, hogy míg készítem, mindvégig egy gusztusos, vágósúlyban lévő, eperlevéllel etetett selyemhernyóra fogok gondolni. Azt még nem döntöttem el, hogy Uzinger barátom sauvignon blanc-ját vagy egy Matua sauvignon blanc-t nyitok ki mellé, de az biztos, hogy közben egy finom, friss, zöldgilisztaturmix fog járni a fejemben.

Azt még nem tudom megígérni, hogy szép, sz?ke feleségem helyett egy nagy, sz?rös, tagbaszakadt fekete férfira gondolok majd, amikor kitöltöm kett?nknek a bort, de igyekszem majd. Hátha az is sikerül. De addig is Madáchoz olvasok, az eszkimó színt:

„Ádám: Mit járjuk e végetlen hóvilágot, / Hol a halál néz ránk üres szemekkel, / Csak egy-egy fóka ver zajt, vízbe bukva, / Amint felretten lépteink zaján; / Hol a növény is küzdni már kifáradt, / Korcsult bokor leng a zuzmók között, / S a hold vörös képpel néz köd meg?l / Halál lámpajaként a sírgödörbe. – / Oda vezess, hol pálmafák virulnak, / A napnak, illatoknak szép honába, / Holott az ember lelke, erejének / Öntudatára fejl?dött egészen.

– Lucifer: Ottan vagyunk. E vérgolyó napod. / Lábunk alatt a föld egyenlit?je. – / A tudomány nem gy?zött végzetén.
–

Ádám: Szörny? világ! – csupán meghalni jó. / Nem sajnálandom, amit itt hagyok. / Ah, Lucifer! ki egykor ottan álltam / Az ember bölcsejénél, aki láttam, / Mi nagy jöv? reménye ringa benne, / Ki anyyi harcát mind végigcsatáztam, / Ez órjás síron, melyre gyászlepelt / A természet dobott, mid?n merengek, / Els?, utolsó ember a világon: / Szeretném tudni, hogy bukott fajom? / Nemes küzdelemben, nagyszer?en-é, / Nyomorún-é, törpülve ízrül ízre, / Nagyság nélk?l és könnyre érdemetlen.”

És én már sajnos sejtem a választ: igen, nyomorún, törpülve ízrül ízre, és bizony, nagyság nélkül. Kár érte. Vagy nem is...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
